

20

Landbrugsministeriet. København, den 15. marts 1955.

Undervisningen i landboretlige fag ved Den kgl. Veterinær- og landbohøjskole har hidtil været henlagt til et lektorat, hvis indehaver oppebærer et honorar med et grundbeløb på 3 600 kr. årlig. Den undervisning, der herved har kunnet bibringes de studerende, har imidlertid i flere år været følt utilstrækkelig, og efter at den hidtidige lektor i faget, kontorchef S. Kinch, der havde været lektor siden 1929, i efteråret 1954 er afgået ved døden, har landbrugsministeriet og Den kgl. Veterinær- og landbohøjskole ønsket spørgsmålet om lektoratets omdannelse til et professorat taget op.

Den kgl. Veterinær- og landbohøjskole har i denne anledning forelagt sagen for højskolens undervisningsråd, der til overvejelse af spørgsmålet har nedsat et udvalg, hvor foruden repræsentanter for undervisningsrådet også professor i retsvidenskab ved Københavns universitet, dr. jur. W. E. von Eyben har haft sæde. Af dette udvalgs indstilling af 28. januar 1955 til højskolen fremgår, at det indstilles at oprette et ekstraordinært professorat i landboret ved højskolen og at besætte professoratet med administrationschef i statens jordlovsudvalg Flemming Tolstrup.

Idet man vedlægger den nævnte indstilling, skal man bemærke følgende:

Landboretten i videre forstand er blevet en så vigtig bestanddel af gældende dansk ret, at det må findes naturligt, at faget får sin selvstændige lærestol, der vil kunne vejlede de studerende og praktikere, herunder domstolene og administrationens embedsmænd, i den overordentlig omfattende og brogede lovgivning, landboretten er.

Herved bemærkes, at den foreliggende fremstilling af landboretten på væsentlige punkter er forældet, og at en grundig behandling og systematisk fremstilling af lovgivning og retspraksis etc. på dette område vil være en så omfattende og krævende opgave, at man ikke kan forvente eller stille krav om, at den kan løses af en lektor, der har sit hovederhverv udenfor højskolen.

Det må derfor anses for naturligt og stærkt påkrævet, at der søges oprettet en egentlig lærestol i landboret, og det må ligeledes anses for naturligt, at en sådan lærestol får tilknytning til Den kgl. Veterinær- og landbohøjskole, idet der gennem lærestolens placering på højskolen må antages at være skabt mulighed for en frugtbar vekselvirkning mellem teori og praksis på dette område, hvorved bemærkes, at der ikke ved universiteterne undervises i landboret.

Som det også fremgår af ovennævnte udvalgs indstilling af 28. januar 1955, modtager de landinspektør- og skovbrugsstuderende ved højskolen undervisning i landboret. Forelæsningerne, der holdes særskilt for hver af de to studieretninger, omfatter for de landinspektørstuderende grundtrækkene af landboretten samt yderligere sådanne dele af retslæren, som måtte være af særlig betydning for en landinspektørs virksomhed. For de skovbrugsstuderende omfatter undervisningen lovgivningen om mark- og vejfred, vandløb, hegn, skove og jagt samt hovedafsnit af tingsretten og obligationsretten. For begge studieretningers vedkommende anses landboret for et fag af stor og — på grund af den stadig mere omfattende lovgivning på dette område — voksende betydning. Dette gælder såvel de landinspektørstuderende, idet der af landinspektører må kræves, at de er særlig kyndige i landboretten, da en lang række af de matrikulære arbejder, hvortil de er eneberettigede, er tilknyttet landboretlige spørgsmål, som de skovbrugsstuderende, hvoraf flertallet vil komme til at virke som skovadministratorer.

De landbrugsstuderende har ikke landboret som særligt fag, men undervises i hovedområder af landbolovgivning og landbrugspolitik under faget landbrugets historie og statistik, og i specialfag som f. eks. kulturteknik berøres andre sider af landboretten. Der kan dog ved specialkursus og i forbindelse med den påtænkte specialisering ved det normale kursus blive behov for en særlig undervisning i dele af landboretten.